

V. M. Molotov nyilatkozata a berlini értekezlet eredményeiről

Moszkva (TASZSZ). Január 25. és február 18. között Berlinben értekezlet tartottak Franciaország, Anglia, az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió külügyminiszterei. Az értekezleten számos fontos nemzetközi kérdés került megvitatásra.

A négy hatalom külügyminiszterének megelőző legutóbbi értekezlete 1949 tavaszán volt. A legutóbbi öt esztendőben nem voltak ilyen értekezletek.

A berlini értekezleten egyöntetűen az a vélemény alakult ki, hogy újabb értekezletet kell tartani, Franciaország, Anglia, az Egyesült Államok, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság külügyminisztereinek részvételével.

Ennek megvan a maga meghatározott nemzetközi jelentősége — mondotta bevezetőben V. M. Molotov, majd arról beszélt, hogy az utolsó öt évben igen szemléletesen körvonalazódott a háború utáni fejlődés iránya a kapitalista országok táborában. Ma már mindenki világosan látja, hogy ebben a táborban az Egyesült Államok uralkodó köréi vezető szerepre tartanak igényt. Sőt, ennél többre is igényt tartanak. Minden köntörfalazás nélkül arról beszélnek, hogy magukra vállalták „a világ vezetésének terhét”, hogy az Egyesült Államok „a világ vezetője”. Ezeknek az igényeknek persze nincs talajuk.

Ezek a törekvések gyakorlatilag az 1949-ben az Egyesült Államok kezdeményezésére, Anglia vezetőköreinek aktív támogatásával létrehozott északatlanti tömbben jutottak kifejezésre.

Az Egyesült Államok, valamint Anglia vezető köréi nyílt világuralmi igényekkel egyidejűleg mind gyakrabban hangoztatják, hogy külpolitikájukat az „erő helyzetéből” szándékoznak folytatni.

Ma már mindannyian jól tudjuk, mire vezetett ennek a politikának magasztalása — nemcsak az Egyesült Államokban és Angliában, hanem az északatlanti tömb többi tagállamaiban is.

Ennek a politikának közvetlen megnyilvánulása az utóbbi időben megindult fegyverkezési hajszája.

Különösen az atombombával való mindenféle atom rémisztgetésnek tulajdonítottak nagy jelentőséget. De ez sem tarthatott sokáig. Ma már mindenki látja: teljességgel alaptalan, hiú remény volt arra számítani, hogy az Egyesült Államok ezen a téren meg tudja tartani monopóliumhelyzetét.

Az Amerikai Egyesült Államok és Anglia is, a fegyverkezési hajszával egyidejűleg katonai támaszpontok hálózatát kezdte kiépíteni Európában és a szomszédos területeken.

Az „erő” politikájához való ragaszkodás arra vezetett, hogy két éve aláírták az úgynevezett „európai védelmi közösség” létrehozásáról szóló párizsi szerződést, amely előírja a nyugatnémet fegyveres erő újjászervezését.

Az „erő” politikája nyilvánul meg az Amerikai Egyesült Államok sok más akciójában is nemzetközi téren.

Ma már mindenki látja, hogy az „erő” politikája, amelyet az Egyesült Államok és Anglia vezető köréi folytatnak, sem politikai, sem gazdasági tekintetben nem hozott pozitív eredményeket. Kudarcot szenved katonai téren is.

Elsősorban Koreában nem állta ki a próbát ez a politika.

Indokínában ugyancsak semmi jóra sem vezetett az „erő” politikája, hiába nyújt az Egyesült Államok akármekkora segítséget Franciaországnak.

Ezután arról beszélt V. M. Molotov, hogy éppen Kínával szemben alkalmazták és alkalmazzák különbözően szívos és okatlan szertelenségekkel az „erő” politikáját. De éppen itt mutatkozik meg különösen meggyőzően ennek a politikának a kudarca.

Mit jelent az „erő” politikája, amelyet az Egyesült Államok vezető köréi és az angol-amerikai tömb országai folytatnak? Az „erő” politikája végső fokon új háborút előkészítő kül- és belpolitika és semmi más. Ilyen politika nem támaszkodhatik a népek szilárd támogatására.

A Szovjetunió külpolitikája az Egyesült Államok e politikájával ellentétben a béke és a nemzetközi együttműködés megszilárdítására irányul.

Egészen a legutóbbi időkig az Amerikai Egyesült Államok és

Anglia fenti külpolitikái irányvonala mértékadó volt a kapitalista országok többségében. Az „erő” politikája elkerülhetetlenül a nemzetközi feszültség fokozásának irányában hatott. Ez érezhető volt mind Európában, mind Ázsiában. Érezhető volt és érezhető a világ minden részén.

Fontos változást hozott a nemzetközi helyzetben a Kínai Népköztársaság és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság kezdeményezése, amely a múlt évben a koreai háború befejezéséhez vezetett.

A koreai fegyverszünet megkötése hozzájárult a nemzetközi feszültség enyhüléséhez. Ez lehetővé tette, hogy a Szovjetunió felvesse a nemzetközi feszültség további enyhítésének kérdését. A berlini értekezlet összehívása már önmagában is arról tanúskodik, hogy a jelenlegi helyzetben vannak erre lehetőségek.

V. M. Molotov ezután arról beszélt, hogy a berlini értekezlet, bár bizonyos kikötésekkel — elfogadta a Szovjetunió által javasolt napirendet.

Nem szabad megfeledkezni arról, — mondotta a továbbiakban —, hogyan készítették elő a közvéleményt a nyugati országokban a berlini értekezlet előtt. Ebben szintén megnyilatkozott az angol-amerikai külpolitikai irányvonal.

Az Egyesült Államok, valamint Anglia uralkodó köréi az utóbbi időben különféle intézkedéseket tettek, hogy fokozott nyomást gyakoroljanak a Szovjetunióra.

Nemcsak a körök sajtóorgánumai, hanem államférfiak is egyre-másra olyasképpen nyilatkoztak, hogy hasztalan tárgyalni a Szovjetunióval, s a berlini értekezlet mulhatatlanul kudarcra van ítélve. A reakciós sajtó, amely a nyomás legkülönbözőbb eszközeihez folyamodott, s odáig elment, hogy egyenesen az értekezlet megüszítésével fenyegetőzött, ugyanez akkor nem lelezhetette el, hogy az Egyesült Államoknak, Angliának és Franciaországnak érdeke a berlini értekezlet. Ezeknek az országoknak kormányai kénytelenek voltak tekintetbe venni a demokratikus körök fokozódó nyomását.

V. M. Molotov ezután ismertette miben tért el a Szovjetunió és a három nyugati hatalom álláspontja az értekezleten.

A berlini értekezlet a legnagyobb figyelmet a német problémának szentelte.

A kérdés megvitatása teljes mértékben rávilágított az egyfelől a Szovjetunió, másfelől az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország közötti véleményeltérések lényegére.

A Szovjetunióknak az volt és most is az az álláspontja, hogy az európai béke és biztonság biztosításának feladatai elsősorban a német militarizmus újjászülésének megakadályozásával kapcsolatosak.

Ebből következik, hogy nem szabad halogatni azokat az intézkedéseket, amelyek Németország egységének demokratikus és békeszerető alapokon történő helyreállításához szükségesek.

Ha Franciaország, Anglia és az Egyesült Államok kormányai, éppúgy, mint a Szovjetunió kormánya, egyetértene azzal, hogy a német militarizmus újjáteremtése megengedhetetlen, a többi vitás kérdés megoldása sok tekintetben könnyebbé válna.

Ezt bizonyítják olyan tények is, mint az 1952 májusában aláírt párizsi és bonni szerződés. Ezek a szerződések különösen időszerűvé tették a német militarizmus újjászülésének veszélyét.

V. M. Molotov ismertette a párizsi és bonni szerződés lényegét, majd rámutatott arra, hogy a párizsi és bonni szerződéssel egyidejűleg nyilvánosságra hozták az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország háromoldalú nyilatkozatát, amelynek az a célja, hogy mindegyikük támogassa és meggyorsítsa az „európai védelmi közösség”, tehát következőképpen az „európai hadsereg” megalakítását.

Mindez feltárja az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányköreinek messzemenő terveit, amelyeknek kedvéért a párizsi és bonni szerződést aláírták. Bár az Egyesült Államok és Anglia nem iktatják be csapataikat az „európai hadseregbe”, mégis tulajdonképpen ők akarnak a tényleges gazdák lenni ebben a dologban. Az „európai hadsereg” megeremtésével, valamint a nyugatnémet militaristák hadseregének az „európai

hadseregen” belüli növelésével kapcsolatos számításokat csakis új európai háború előkészítésének terveivel lehet magyarázni. Ezzel kapcsolatban nyilvánvalóvá válik, hogy az Egyesült Államok kormánykörei azt akarják, hogy ezt az új háborút „az európaiak” vívják meg.

Kétségtelen az, hogy ebben az „európai hadseregben” Nyugat-Németország fegyveres erőinek lesz uralkodó helyzete.

A berlini tanácskozáson nemcsak Dulles és Eden, hanem Bidault francia külügyminiszter is mindenféle ürügyeket sorakoztatott fel a párizsi szerződés és az „európai védelmi közösség” létesítése védelmére.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország miniszterei a berlini tanácskozáson nem érdekelte a német probléma valódi megoldása, de még valamely, a német nép szempontjából fontos gyakorlati kérdés megoldása sem.

Egész figyelmüket lekötötte az a törekvés, hogy utat vágnak az „európai hadsereg” megeremtése számára a párizsi szerződés értelmében, amely megnyitja a militarizmus újjáteremtésének kapuját Nyugat-Németországban.

A berlini tanácskozáson nem fogadták el a szovjet kormányt az a javaslatát sem, hogy hallgassék meg a németeket és tudják meg, hogyan gondolkodik maga a német nép Németország egyesítésének halaszthatatlan feladatairól és arról, hogy a német nép részvegyen az európai béke és biztonság biztosításában.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország miniszterei nem akarták megvitatni a Németországgal kötendő békeszerződés szovjet tervezetét. Nem terjesztették elő saját békeszerződés-tervezetüket sem.

A három nyugati hatalom miniszterei nem voltak hajlandók megvizsgálni a Kelet- és Nyugat-Németország parlamentjeinek képviselőiből álló ideiglenes össznémet kormány alakításának kérdését, bár ez reális lépés lett volna Németország demokratikus és békeszerető alapokon történő újjáteremtése felé. Nem voltak hajlandók elfogadni a szovjet félnek azt a javaslatát sem, hogy alakítsanak két össznémet bizottságot.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország miniszterei nem is vizsgálták meg a Szovjetunióknak azt a javaslatát, hogy könnyítsék meg Kelet- és Nyugat-Németország kormányainak a háború következményeivel kapcsolatos pénzügyi és gazdasági kötelezettségeit.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország miniszterei a német kérdésben mindössze egyet javasoltak: tartsanak Kelet- és Nyugat-Németországban úgynevezett „szabad választásokat”.

Még ezt a tisztán német belügyet is ki akarták venni a németek kezéből és át akarták adni a megszálló hatóságoknak.

Nem fogadták el azt a másik szovjet javaslatot sem, hogy az össznémet választásokig mind Kelet-, mind pedig Nyugat-Németország területéről vonjanak ki minden megszálló csapatot, szigorúan korlátozott létszámú csapatok kivételével.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányai szavakban a szabad választások mellett vannak — hangsúlyozta ezután V. M. Molotov —, a valóságban azonban nem akarnak szóbaállani a német nép demokratikus és békeszerető erőivel. Arra számítanak, hogy azt a „szabadságot”, amelyet Németországnak akarnak juttatni, legjobban a megszálló hatóságok által, a megszálló csapatokra támaszkodva sikerül biztosítani.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányának mostani politikájában minden alá van rendelve az „európai védelmi közösség”, azaz az „európai hadsereg” megeremtése terveinek.

Ez a nyugatnémetországi militarizmus újjáteremtésére vezet. Ez az irányzat nem szolgálhatja az európai béke megszilárdulását.

A Szovjetunió Németország kérdésében más politika, más irányzat mellett van. Ez kifejezésre jutott a békeszerződés megkötésének meggyorsítására, valamint Németország egyesítésére, az ideiglenes össznémet kormány megalakítására és a szabad össznémet választások megtartására vonatkozó javaslataiban. A német kérdés megoldása most

egy alapvető problémába ütközik: újjáteremtésük vagy ne teremtsek újja a német militarizmust.

Meg kell mondani, hogy az „európai hadsereg” megeremtésének irányvonala, ami egyúttal a nyugatnémetországi militarizmus újjáteremtésével, aktív ellenállásba ütközik a kormánykörökön kívül olyan országokban, mint Franciaország, Anglia, sőt Nyugat-Németország is.

Ezzel az irányvonalal kapcsolatban egész nagyságában merül fel a kérdés: hová vezet az út, a béke megszilárdítása felé, avagy új háború felé?

Ez az irányvonal oda vezet, hogy megalakítsák egyes európai államok katonai csoportosulását más európai államok ellen. Ezen az úton járni azt jelenti, hogy lemondanak az európai béke és biztonság megszilárdításának feladatairól. Ezen az úton járni azt jelenti, hogy az új európai háború előkészítésének útjára lépnek. Ez pedig harmadik világháborúra vezet.

A Szovjetunió a berlini tanácskozáson az európai államok katonai csoportosulásának terveivel szembeállította azt a konkrét tervet, amely szerint a béke és a biztonság biztosítását valamennyi európai ország számára szilárd alapra helyezték.

A terv az „összeurópai kollektív biztonsági szerződés” elnevezésű szovjet tervezetben jutott kifejezésre.

A berlini tanácskozáson több ízben szó volt arról — szögezte le V. M. Molotov —, hogy a világ két részre szakadt, hogy különböző társadalmi berendezésű országok vannak. Magától értetődik, hogy feltétlenül számolni kell ezzel a ténnyel. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy nemcsak a Szovjetunió, hanem jónéhány más állam is a szocializmus és a népi demokrácia útjára lépett és sikeresen halad ezen az úton.

Mi a XX. század legnagyobb vívmányát látjuk ebben — mondotta ezután — Nem szándékoznak tagadni azt a tényt, hogy a béke, a demokrácia és a szocializmus táborra nyolcszázmilliónyi összlakosságú államokat tömörít. E demokratikus tábor erőinek növekedése szemmel látható és valóban, sok tekintetben oklást nyújt.

Mi azonban következetesen a különböző társadalmi berendezésű államok egymásmellett élésének lenni elve mellett vagyunk.

Arra törekszünk, hogy a béke védelmének kérdésében ne legyen két tábor sem Európában, sem pedig világszerte. Felszólítunk minden európai államot, mondjon le az egymás ellen irányuló katonai csoportosulások létesítéséről, mert az ilyen csoportosulások létesítése feltétlenül háborúra vezet. Ehelyett azt javasoljuk, alakítsák meg a biztonságának biztosítására és az európai béke megszilárdítására törekvő valamennyi európai állam egységes táborát.

Az összeurópai kollektív biztonsági szerződés egyre újabb utakat talál majd az emberek millióinak szívéhez és ez szorgálja majd legjobban Európa és vele együtt az egész világ békéjének és biztonságának ügyét. A Szovjetunió emellett azon a véleményen van, hogy a békeszerződés megkötése előtt ne engedélyezzék német fegyveres erői alakítását. Ez Németország semlegesítését jelentené erre az időszakra.

A német kérdésnek a berlini tanácskozáson folyt vitája megmutatta — mutatott rá ezután —, hogy a Szovjetunió és a három nyugati hatalom közti minden nézeteltérés mindenekelőtt a német militarizmus kérdésére vezethető vissza. A Szovjetunió, amely a hitleri agresszió elleni harc fő terhére viselte, nem becsülheti le az új agresszió veszélyét, ha megengedik a német militarizmus újjászülését.

Nyugat-Németország remilitarizálása növekvő veszélyének feltétlenül meg kellett mutatkoznia az osztrák kérdésben.

V. M. Molotov adatokat sorolt fel ezután, amelyek rávilágítottak, hogy az osztrák szerződés aláírásának meghiusításáért az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormányaira hárul a felelősség.

A berlini tanácskozáson megvitatottuk a nemzetközi feszültség enyhítését szolgáló intézkedések kérdését is. Ez a napirend első pontjában szerepelt.

A zárt üléseken főként a napirend első pontjára vonatkozó kérdéseket tárgyaltuk meg.

E tárgyalások eredményeképpen a miniszterek két döntésben egyeztek meg.

Megállapodás jött létre arról, hogy a Szovjetunió, az Egyesült Államok, Franciaország és Anglia kormánya

elő fogja segíteni a leszerelést, vagy legalábbis a fegyverzet jelentékeny csökkentése problémájának sikeres megoldását. Megegyezés jött létre arra nézve is, hogy 1954 április 26-án Genfben tanácskozás ül össze.

A Szovjetunió, az Egyesült Államok, Franciaország, Anglia és a Kínai Népköztársaság képviselőinek tanácskozása lesz ez a koreai kérdés békés rendezése érdekében, a Koreai Köztársaság, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és azon más országok részvételével, amelyeknek fegyveres erői részt vettek a koreai hadműveletekben és amelyek e tanácskozáson is részt kívánnak venni. A tanácskozás az indoknai béke helyreállításának kérdésével is foglalkozni fog az ebben érdekelt államok részvételével.

Igy tehát április 26-án Genfben megkezdődik a tanácskozás, amelyen részt vesz az öt nagyhatalom. Ez a tanácskozás az ázsiai helyzet két legélesebb kérdésével — a koreai kérdéssel és az indoknai helyzet kérdésével foglalkozik majd. Ezzel a Kínai Népköztársaság elfoglalja jogos helyét a többi nagyhatalommal folytatott tanácskozáson.

A berlini tanácskozáson született ezen megállapodás jelentőségét most még nem lehet teljesen felbecsülni.

Ez a megállapodás azonban két fontos ázsiai probléma megoldását szolgálhatja, ami elősegítene a nemzetközi feszültség további enyhülését.

Az elmondottak alapján bizonyos következtetésekre lehet jutni — fejezte be nyilatkozatát V. M. Molotov.

Természetesen nem szabad túlbecsülni a berlini tanácskozás eredményeit. Annál is inkább, mert csak azután lehet majd azt igazában megítélni, ha már látjuk a genfi tanácskozás eredményeit, hiszen a genfi tanácskozásra nézve Berlinben történt megállapodás.

Nem szabad azonban figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy

végetért a nagyhatalmak tanácskozásaiban az a hosszas szünet, amely öt esztendő óta szakra terjedt.

Megtartották a berlini tanácskozást, amely elősegítette jónéhány nemzetközi kérdés tisztázását és utat nyitott az Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság képviselőinek más államok képviselőivel együtt megtartandó tanácskozása felé.

A Szovjetunió által tett intézkedések a nemzetközi feszültség enyhítésére, következetesen a béke megszilárdítására irányulnak. A tények azt bizonyítják, hogy ezek a lépések nem maradnak eredménytelenek.

Minden azt mutatja, hogy a szovjet kormány politikája elősegíti a Szovjetunió és az egész demokratikus tábor nemzetközi helyzetének megszilárdítását.

A Bolgár Kommunista Párt

Központi Bizottságának teljes ülése

Szofia (TASZSZ) A Bolgár Kommunista Párt központi bizottsága, amelyet a Bolgár Kommunista Párt VI. kongresszusán választottak meg, március 4-én megtartotta teljes ülését. A teljes ülésen a Bolgár Kommunista Párt központi bizottsága politikai bizottságának tagjává választotta Viko Cservenkovot, Georgi Damjanovot, Anton Jugovot, Georgi Cankovot, Rajko Damjanovot, Todor Zsikovot, Encso Sztajkovot és Ivan Mihajlovot,

a politikai bizottság póttagjává pedig Todor Prahovot és Petr Panchevskit.

A központi bizottság titkárává megválasztották Todor Zsikovot (első titkárrá), Dimitr Ganetev és Borisz Taszkovot.

A központi ellenőrző bizottság elnöke Ivan Ilcev lett.

Március 4-én ülést tartott a Bolgár Kommunista Párt központi revíziós bizottsága. A bizottság elnöke Jordan Katrandzsievet választották meg.